

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 865/2016
27.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић – Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Панић, адвокат из ..., против тужене Безбедносно – информативне агенције из Београда, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 5958/13 од 11.06.2015. године, у седници одржаној 27.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5958/13 од 11.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 871/11 од 07.06.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи споразум о престанку радног односа од 28.12.2009. године, који су потписале парничне странке и да се обавезе тужени да тужилцу врати у стални радни однос на послове и радне задатке ... одељења за ..., у звању ... по правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Ставом другим изреке, тужба је одбачена у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужилци обрачуна и исплати зараду, регрес за годишњи одмор и сва новчана примања према њеном радном месту почев од 28.12.2010. године, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилце којим је тражено да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 150.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5958/13 од 11.06.2015. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у првом ставу изреке, а жалба тужилце је, у наведеном делу, одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута су решења садржана у ставу другом, трећем и четвртим изреке првостепене пресуде и предмет је у укинутом делу враћен Првом основном суду у Београду, на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде поступка из члана 361. став 1. у вези члана 382. ЗПП, будући да је другостепени суд ценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код тужене на неодређено време, на радном месту ... у звању .... Тужили је престао радни по споразуму са послодавцем дана 28.12.2010. године, а по њеном захтеву који је истог дана поднела туженој. Пре потписивања споразума, тужили је у просторијама кадровске службе предочено да је учинила тежу повреду радне обавезе на тај начин што је члановима уже породице дала на употребу службени аутомобил који јој је био поверен на коришћење. Тужена је тужили тада ставила могућност избора да споразумно раскине радни однос, или да против ње буде покренут дисциплински поступак, па је тужила потписала молбу и оспорени споразум о престанку радног односа.

Тужбени захтев је заснован на тврдњама да је споразум о престанку радног односа закључен под принудом, претњом и противно вољи тужиле, због чега је тужила тражила да се наведени споразум поништи, као незаконит.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле.

Према члану 60. Закона о облигационим односима, ако је уговорна страна или неко трећи недопуштеном претњом изазвао оправдани страх код друге стране, тако да је ова због тога закључила уговор, друга страна може тражити да се уговор поништи. Чланом 61. став 2. наведеног закона, прописано је да страна која је у заблуди може тражити поништај уговора због битне заблуде, осим ако при закључењу тог уговора није поступано с пажњом која се у промету захтева. Према члану 65. став 1. Закона о облигационим односима, ако једна страна изазове заблуду код друге стране или је одржава у заблуди у намери да је тиме наведе на закључење уговора, друга страна може тражити поништај уговора и онда кад заблуда није битна.

Да би претња била разлог за поништај уговора због мана у вољи, треба да је недопуштена. Претња је недопуштена ако је противправна и недозвољена. Изјава послодавца да ће против оних за које мисли да су одговорни за насталу повреду радне обавезе покренути дисциплински поступак је дозвољена. Послодавац има права на такво поступање уколико сматра да је запослени учинио повреду радне

обавезе. Истовремено, да би била основан разлог за поништај уговора претња треба да изазове оправдани страх код друге стране да би она закључила уговор. Страх мора бити основан, а околности случаја треба да укажу да је сауговорачу или трећем лицу, угрожен живот, тело или друго значајно добро услед озбиљне опасности проистекле из недопуштене радње.

У конкретном случају, изјава послодавца не представља недопуштену претњу, нити је она такве природе да може код запослених, па и код тужиље, изазвати оправдани страх, у смислу члана 60. став 2. ЗОО, који би је присилио на закључење споразума који не жели. Напротив, из околности случаја несумњиво се може закључити да се тужиља својевољно определила за споразумни раскид радног односа како би избегла евентуално вођење дисциплинског поступка.

Истовремено, споразум о престанку радног односа сачињен је у писменој форми и на писмени захтев тужиље, док тужиља на којој лежи терет доказивања у смислу члана 223. став 2. ЗПП, није доказала да није могла да схвати значај радње коју је предузела, те да јој није било омогућено присуство адвоката у моменту када је поднела молбу за престанак радног односа. Стога је тужиља могла имати правилну представу о предмету уговора и о одлучним околностима за закључење уговора.

Имајући у виду да при закључењу споразума о престанку радног односа није било мана у погледу воље уговорних страна, правилна је оцена нижестепених судова да споразум није рушљив правни посао због претње, битне заблуде и преваре, применом члана 111. у вези чл. 60, 61. и 65. Закона о облигационим односима, па наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Осталим наводима ревизије оспорава се чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић